

пияна възета въ модри висини и пѣе до захласъ. А кога пелинакътъ заспи, тогазъ Павелъ лѣгаше възнакъ, гледа дълбокото синьо небе и слуша чу-чулигитѣ до забрава. Както гледа небето, току го прескочи нѣкой скакалецъ и Павелъ се опомня. Чакъ тогава той долавя, че около него цѣлъ хоръ отъ щурци е запѣлъ. Пѣятъ щурцитѣ; бржмнали пчели по цѣвнали билки; безброй мравунки се нанизали въ верига, отиватъ нѣкжде и се връщатъ; земята нещо шепне, небето се осмива — да се не нарадвашъ на хубость.

А клюмне ли слънце на залѣзъ и всички поематъ за село — то бѣше радостъ голѣма. Трѣбва да си видѣлъ отъ нѣкжде тия хора на полския трудъ кога сж привършили работа и